

1

Právě jsem se chystala do vany s voňavou vanilkovou pěnou, když mi zazvonil mobil. Na displeji se objevila fotka Petrovy mámy.

„Zdravím,“ pozdravila jsem ji vesele. Na druhém konci ale bylo ticho.

„Haló, slyšíte mě? Halóóóóó!“ Asi mě zase vytočila omylem, protože měla telefon v kapse u kabátu nebo v kabelce. To se stávalo docela často. Už jsem chtěla zavěsit, když jsem uslyšela zoufalé vzlykání. „Jste tam?“ zeptala jsem se opatrně.

„Petřík...“ Sotva byla schopná vyslovit synovo jméno. Rázem jsem měla v krku knedlík. Byla jsem si jistá, že se něco stalo. Così zlého, horšího než zlého, to nejhorší...

„Co se stalo?“ Vzlykání. „Slyšíte mě?“ zeptala jsem se potichu. Zmocnila se mě panika.

„On... On je mrtvý... Zemřel...“

„Prosím? Co je to za hloupý vtip, o čem to mluvíte?“

„Jel na motorce... Auto mu nedalo přednost...“

V hlavě mi vyvstávaly souvislosti. Věděla jsem, že se jel projet s partou adrenalinových kamarádů, ale Petr jezdil vždycky opatrně. Nemohla jsem pochopit, že měl nehodu.

„Kde jste?“

„V autě, právě jsme ho byli identifikovat...“ Pak už nebyla schopná mluvit. Uslyšela jsem, jak jí Petrův otec bere telefon z ruky.

„Zavoláme ti později,“ slíbil mi roztřeseným hlasem a zavěsil.

On, chlap jako hora, který se věčně smál. Spolu se ženou byli pro mě vzorem dokonalého manželství.

///

Na pohřeb jsem šla inkognito.

Stála jsem v povzdálí a nevnímala hustý liják. Nikomu z pozůstalých jsem se nedokázala podívat do očí.

Děšť rychle vyhnal všechny na smuteční hostinu do blízké luxusní restaurace. Já jsem tam ale zůstala. Na nohách jsem měla lesklé černé lodičky na vysokém podpatku, které jsme kupovali spolu. V saténových kalhotách a prostém černém tričku mi bylo teplo, ačkoli byl teprve duben. Lilo jako z konve, ale mně to bylo jedno. Stála jsem tam ponořená do vlastních myšlenek a zírala na hrobníky, kteří mlčky vykonávali svou práci. Kdyby mě tam neviděli postávat, určitě by pořádně nadávali. Kvůli mně se ale drželi zpátky. Bylo to od nich hezké. Nejvíc mě naštvalo, že všichni odešli. Necelá hodina jim stačila na to, aby se s Petrem rozloučili? Jen hodina? To si ho tak málo vážili? Zula jsem si lodičky a stála jen v punčochách na mokré blátivé zemi. Cítila jsem, jak mi do nohou proniká vlhký chlad, ale bylo mi to ukradené. Petr si nezasloužil, abych odešla už po hodině. Přímo naproti stála pod košatou lípou lavička. Posadila jsem se na ni a čekala, až hrobníci dokončí svou práci. Zapálila jsem si. Kdyby to Petr viděl... Nesnášel to. Přestala jsem kouřit, když jsem s ním začala chodit, protože jemu to vadilo a já jsem byla zamilovaná. A teď, po pár letech, ani jsem si nedokázala vzpomenout po kolika, jsem na tom zase jako kdysi – krabička denně. On tady není a nemůže o tom rozhodovat. Už mi to nemá jak zakázat. A tak jsem zapalovala jednu od druhé. Protože jsem celou dobu nic nejedla, udělalo se mi z cigaret

zle. Neměl to dělat. Neměl nikam jezdit. Nasadila jsem si sluneční brýle, zapálila si další cigaretu a rozplakala jsem se. Měla jsem výčitky svědomí, že během pohřbu všichni slzeli, jenom já ne. Brečela jsem hodinu, dvě, tři... Až do setmění. Už přestalo pršet. Hrob byl dokončený a obsypaný věnci a kyticemi.

///

„Slečno?“ Přes obroučky brýlí jsem ve světle pouliční lampy uviděla dva stejné páry ošklivých bot.

„Prosím?“ Zvedla jsem hlavu a přes tmavá skla brýlí jsem se podívala na strážníka a jeho důležité se tvářícího kolegu.

„Jste v pořádku?“

„Samozřejmě.“ Téměř přirozeně jsem se na něj usmála.

„Co tady děláte?“

„Jsem na pohřbu.“

„Víte, kolik je hodin?“

„Moc ne, asi tři?“

„Je půl jedenácté. Tak pozdě už tady nemáte co dělat.“

„Tak dobře.“ Vstala jsem z lavičky a chtěla odejít.

„Počkejte. Kde bydlíte? Odvezeme vás.“

„Kousek odtud, jste hodní, ale není potřeba. Děkuji vám.“

Ten kousek mi trval asi hodinu. Šla jsem bosa, lodičky mě příšerně tlačily, přestože jsem je měla na nohou už několikrát. Naštěstí jsem nepotkala nikoho známého.

Zabouchla jsem za sebou dveře, hodila lodičky do kouta našeho pronajatého dvoupokojového bytu na předměstí a posadila se na zem vedle nich. Zády jsem se opřela o zeď a chtěla si zapálit další cigaretu, ale zapalovač zřejmě zůstal na lavičce. Tak jsem jen nehnutě seděla a zíra-

la na špinavé prsty na nohou. Cestou domů se mi tenké punčochy úplně roztrhaly.

Uplynulo pár hodin. Když už mě z kamenné podlahy bolel zadek, usoudila jsem, že bych se měla umýt. Vešla jsem do koupelny a roztočila kohoutky nad vanou. Svlékla jsem se a podívala se do zrcadla – rozmazaný mejkap, mokré vlasy. Už jsem vypadala i líp. Nabrala jsem si do rukou tekuté mýdlo a snažila se smýt zbytky líčidel. Štípaly mě oči a šlo to těžko. Drhla jsem si tvář pořád dokola, dokud nebyla čistá a vana skoro plná. Když jsem se uvelebila v horké vodě, padl mi pohled do rohu koupelny, kde stál přečpaný koš prádla a Petrovy boxerky a ponožky. Odpusť, pomyslela jsem si. Promiň, že jsem na tebe byla našťvaná a nepřemluvila tě, abys nikam nejezdil. Nebyla jsem tak dobrá přítelkyně, abych tě udržela doma.

///

Telefon jsem měla vypnutý. Stejně mi nikdo nevolal ani nepsal. Nikoho nezajímalo, jak mi je a jak to celé prožívám. Nikdo netušil, jak se cítím a jak zvládám to, že už nemám nikoho, kdo by mě držel nad vodou. Kdo by mě trpělivě poslouchal, připomínal mi pravidelná sezení u psycholožky, hlídal, abych pravidelně brala léky a nedumala o tom, co by se stalo, kdybych si je vzala všechny najednou. Petr tady pro mě byl čtyřicet hodin denně, na plný úvazek. Pomohl mi odejít od rodiny, která mě považovala za černou ovci, dal mému životu smysl. Zaměstnával mě tak, že jsem neměla čas přemýšlet. Nejen o hloupostech, ale úplně jsem vypnula a díky tomu jsem prožívala spokojené a klidné období. Zlaté časy jsou ale nenávratně pryč. Svíralo se mi nitro. Asi proto, že jsem si

naplno uvědomila, o co jsem přišla. Zapnula jsem telefon a vytukala číslo. Martin to okamžitě vzal.

„Ahoj. Pokoušel jsem se ti dovolat. Chtěl jsem vědět, jestli jsi ok, ale myslím, že asi ne.“

„Nemohl bys prosím tě přijít?“ vyhrkla jsem mezi nádechem a výdechem.

„Jasně, jsi doma?“

„Jo.“ Zavěsila jsem. Martin byl kamarád, společný. Byl trochu zvláštní, ale momentálně to byl jediný člověk, kterého jsem chtěla vidět.

Rychle jsem si udělala mejkap, abych zamaskovala kruhy pod očima. Rozmazaná řasenka měla něco do sebe, a tak jsem ji nechala, jak byla. Z ledničky jsem vyndala láhev vodky. Připomněla mi Petra. Dal ji tam, ale nikdy se jí ani nedotkl. Při té vzpomínce mi zase zčervenaly oči od potlačovaných slz. Přijde Martin, to je dobrý důvod ji otevřít. Nalila jsem si dva panáky a asi tři další jsem vylila do dřezu, aby to vypadalo, že jsem už vypila docela dost. Zapálila jsem si cigaretu, odemkla jsem, pootevřela vchodové dveře, abych nemusela vstávat, a plácla sebou na podlahu. Bylo už dost pozdě večer a přesně jsem věděla, kdy nastoupil do výtahu. Nepřemýšlela jsem o tom, co dělám, prostě jsem to dělala. První patro, druhé, třetí, čtvrté – a už jsem skrz pootevřené dveře viděla světlo z výtahu.

„Panebože.“

Když jsme se na sebe podívali, usedavě jsem se rozplakala. Vůbec mi ale netekly slzy. Posadil se ke mně, pevně mě objal a zoufale hledal slova. Jeho náruč byla balzám na duši.

„Chybí mi, hrozně mi chybí.“ Podívala jsem se mu do očí. Pohládl mě po vlasech. Zapálila jsem další cigaretu od předchozí.